

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΦΟΛΑΝΤΙΓΚ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΤΟΝΥ

Ο Λούις Γκλίντερ ύστερ' από τὸ θάνατο τῆς πρώτης του γυναίκας ὠρκίσθηκε ὅτι πειὰ δὲν θὰ ξανάμπαινε στὶς φασαρίες τοῦ γάμου. Τώρα εἶχε σκοπὸ ν' ἀφιερῶσθῃ στὴν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ του, τοῦ μικροῦ Τόνυ, τὸν ὁποῖο ὑπεραγαποῦσε. Γι' αὐτὸν, ὁ γυιὸς του ἦταν τὸ πᾶν. Κάθε φορὰ πὺ ζαλιζόταν ἀπὸ τὶς σκοτούρες τῆς ἐπιχειρήσεώς του, ξάπλωνε ἀναπαυτικὰ στὴν πολυθρόνα του, ἀνάθε ἕνα τσιγάρο καὶ σκεφτόταν τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ του. Καὶ πράγματι, αὐτὴ ἡ σκέψι τὸν ἀπασχολοῦσε ἐξαιρετικὰ γιατί ὁ Τόνυ δὲν εἶχε δεῖξει ἀκόμη καμμιά κλίσι του. Ἄλλα παιδιὰ στὴν ἡλικία του ἔχουν ἀποκαλύψει πειὰ τὸν δρόμο πὺ θ' ἀκολουθοῦσαν. Μὰ ὁ Τόνυ δὲν ἔδειχνε καμμιά προτίμησι. Τὰ παιχνίδια του ἦσαν ἡσυχὰ, κ' εἶχε μιὰ κοριτσιίστικη εὐαισθησία.

— Ὁ Τόνυ, σκεφτόταν ὁ Λούις Γκλίντερ, θὰ γίνῃ καλλιτέχνης. Ἐχει μιὰ σοβαρότητα πὺ δὲν ταιριάζει μὲ τὴν ἡλικία του καὶ προσέχει ὅλα τὰ πράγματα πὺ δὲν κάνουν ἐντύπωσι στοὺς ἄλλους.

Κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ γκουβερνάντα του, ἡ ξανθὴ κι' εὐγενικὴ Μίτσου, τοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ Τόνυ ἦταν ἕνα ξεχωριστὸ παιδί. Ἀπέφευγε τοὺς συνομιλήκους του κι' ὅταν τὸν ἔβγαζε περίπατο, τὴν παρέσυρε στὶς θιτρίνες τῶν καταστημάτων πὺ πουλοῦσαν εἶδη ζωγραφικῆς κι' ἔμενε ὧρες ὀλόκληρες κυττάζοντας τὶς παλέττες, τὰ πινέλλα καὶ τὰ χρώματα.

Ὁ Λούις Γκλίντερ λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ κἀνῃ τὸ γυιὸ του ζωγράφου.

— Θὰ σοῦ πάρω, τοῦ εἶπε, ἕναν μεγάλο δάσκαλο πὺ θὰ σὲ μάθῃ νὰ φτιάχνῃς ὡμορφα τοπία καὶ νὰ ζωγραφίζῃς ὅ,τι σοῦ κάνει ἐντύπωσι.

Ὁ Τόνυ χαμογέλασε μὲ πίκρα.

— Καὶ θὰ μπορῶ νὰ φτιάξω καὶ τὸ πορτραῖτο τῆς μαμᾶς; ρώτησε τὸν μπαμπᾶ του.

Ἐκεῖνος τὸν χάρειψε μὲ τρυφερότητα, πληγωμένος ἀπὸ τὸν χαμό τῆς γυναίκῆς του.

— Ναι, Τόνυ, τοῦ ἀπάντησε. Ὅλα θὰ εἶσαι ἱκανὸς νὰ τὰ ζωγραφίζῃς. Μόνου πὺ πρέπει ν' ἀκοῦς τὸ δάσκαλό σου.

— Καὶ τὰ πουλιά, καὶ τὰ δέντρα, καὶ τὴ Μίτσου; Θὰ μπορῶ νὰ τὰ ζωγραφίζω κι' αὐτά; ξαναρώτησε.

— Ὅλα, μὰ ὅλα, Τόνυ, μόνου πὺ πρέπει νὰ εἶσαι καλὸ παιδί.

Ὁ μικρὸς Γκλίντερ φίλησε μὲ δακρυσμένα ἀπὸ τὴ χαρὰ μάτια τὸ χέρι τοῦ πατέρα του. Καταλάβαινε ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Λούις, ξυπνοῦσε μέσα στὴν ψυχὴ του ἕνα καινούργιο αἶσθημα, κάτι πὺ τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Κι' ὅταν σὲ λίγες μέρες ὁ πατέρας του τοῦ παρουσίασε τὸν δάσκαλό του, ἕναν ὡμορφο καὶ νέο καθηγητὴ τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ὁ Τόνυ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ τὴν ἀτάπληξι. Ἦξερε αὐτὸ τὸν καθηγητὴ ἀπὸ τὶς φωτογραφίες πὺ ἔθλεπε στὶς θιτρίνες τῶν καταστημάτων.

— Εἶνε ὁ μίστερ Λέλυ Βίλτερ; ρώτησε τὸν πατέρα του. Ἐχει φτιάξει ἕνα ὡμορφο πορτραῖτο τῆς λαίδης Ράϋκ...

Ὁ Γκλίντερ ἀπόρησε ἀπὸ αὐτὲς τὶς γνώσεις τοῦ Τόνυ. Μὰ κι' ὁ Βίλτερ κολακεύθηκε ὅτι κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ μικρὸ παιδί ἤξερε τόσο καλά τ' ὄνομά του. Πλησίασε λοιπὸν τὸν Τόνυ, τοῦ χάρειψε μὲ καλωσύνη τὰ μαλλιά καὶ τοῦ εἶπλε:

— Θὰ σὲ κἀνω ἕνα μεγάλο ζωγράφου. Μόνου πὺ πρέπει νὰ μ' ἀκοῦς καὶ νὰ μαθαίνῃς ὅ,τι σοῦ λέω.

Κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο κίβλας ἀπὸ γευμα ἄρχισε νὰ δείχνῃ στό μί-

κρὸ Τόνυ πὺς νὰ τραβάῃ ἴσιες κι' ὡμορφ-ς γραμμές, πὺς νὰ φτιάχνῃ διάφορα σχέδια καὶ νὰ ζωγραφίζῃ.

Ὁ Τόνυ ἦταν εὐχαριστημένος. Ὅλη ἡ μελαγχολία πὺ ἔνοιωθε γιὰ τὴν στέρησι τῆς μητέρας του, εἶχε παῦσει πειὰ νὰ τὸν βασανίζῃ. Κάθε πρωὶ ἔβγαине μὲ τὸ δάσκαλό του νὰ κἀνουν ἕναν ὡμορφο περίπατο στοὺς Χάϊδ-Πάρκ, πῆγαιναν στοὺς Ζωολογικὸ Κῆπο κι' ἄφηνε τὸν Βίλτερ νὰ τοῦ ἀποκαλύπτῃ τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης του. Ἐτσι ἔμαθε πὺς νὰ ζωγραφίζῃ ἕνα δέντρο, ἕνα λεοντάρι ἢ μιὰ λεοπάρδαλι.

Μιὰ μέρα ἔφτιαξε τέλος ἕνα τόσο καλὸ σκίτσο τῆς γκουβερνάντας του, ὥστε ἡ Μίτσου ξετρελλαμένη ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν γέμισε φιλήματα.

Ἐτσι ἡ χαρὰ εἶχε ἀρχίσει σιγά-σιγά νὰ γυρίζῃ πάλι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τοῦ Λονδίνου, πὺ τὸ εἶχε κάνει πένθιμο ὁ θάνατος.

Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Λούις Γκλίντερ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ θάρρὸ πένθος του κ' εἶχε ἀρχίσει πάλι νὰ ντύνεται κομψά, νὰ συχνάξῃ στὴ λέσχη καὶ νὰ διασκεδάξῃ μὲ τοὺς φίλους του.

Κι' ἐκεῖ ἀπάνω σὲ μιὰ τέτοια διασκεδάσι ἔκανε τὴ γνωριμία τῆς λαίδης Ράϋκ, τῆς πὺ κομψῆς γυναίκῆς τοῦ Λονδίνου. Ἡ λαίδη Ράϋκ ἦταν μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ἐπικίνδυνες καὶ «μοιραῖες» ζωντοχῆρες πὺ ἡ ζωὴ τους εἶνε πάντα σκοτεινὴ καὶ μυστηριώδης. Τὸ μόνου πὺ ἤξεραν γι' αὐτὴν ἦταν τὸ ὅτι εἶχε σπαταλήσει ὅλη τὴν περιουσία τοῦ πρώτου της συζύγου κι' ὅτι τώρα ζητοῦσε πάλι νὰ παντρευθῇ γιὰ νὰ συνεχίσι τὶς διασκεδάσεις της. Ὅταν λοιπὸν ὁ Λούις Γκλίντερ ξαναγύρισε στὸν εὐθυμο κόσμο τοῦ Πικαντίλυ, ἡ λαίδη Ράϋκ δὲν ἄργησε νὰ τὸν προσέξῃ. Ἡ πληροφορία ἄλλωστε πὺ τῆς εἶχαν δώσει γι' αὐτὸν, ἦσαν ἀρκετὰ ἱκανοποιητικῆς. Ὁ Γκλίντερ εἶχε ἀφθονα χρήματα, μὰ εἶχε ὅμως ἕνα μεγάλο θάσανου: τὸ παιδί του. Αὐτὸ τὸν ἔκανε ὅ,τι ἤθελε καὶ αὐτὸ κανόνιζε τὴ ζωὴ του.

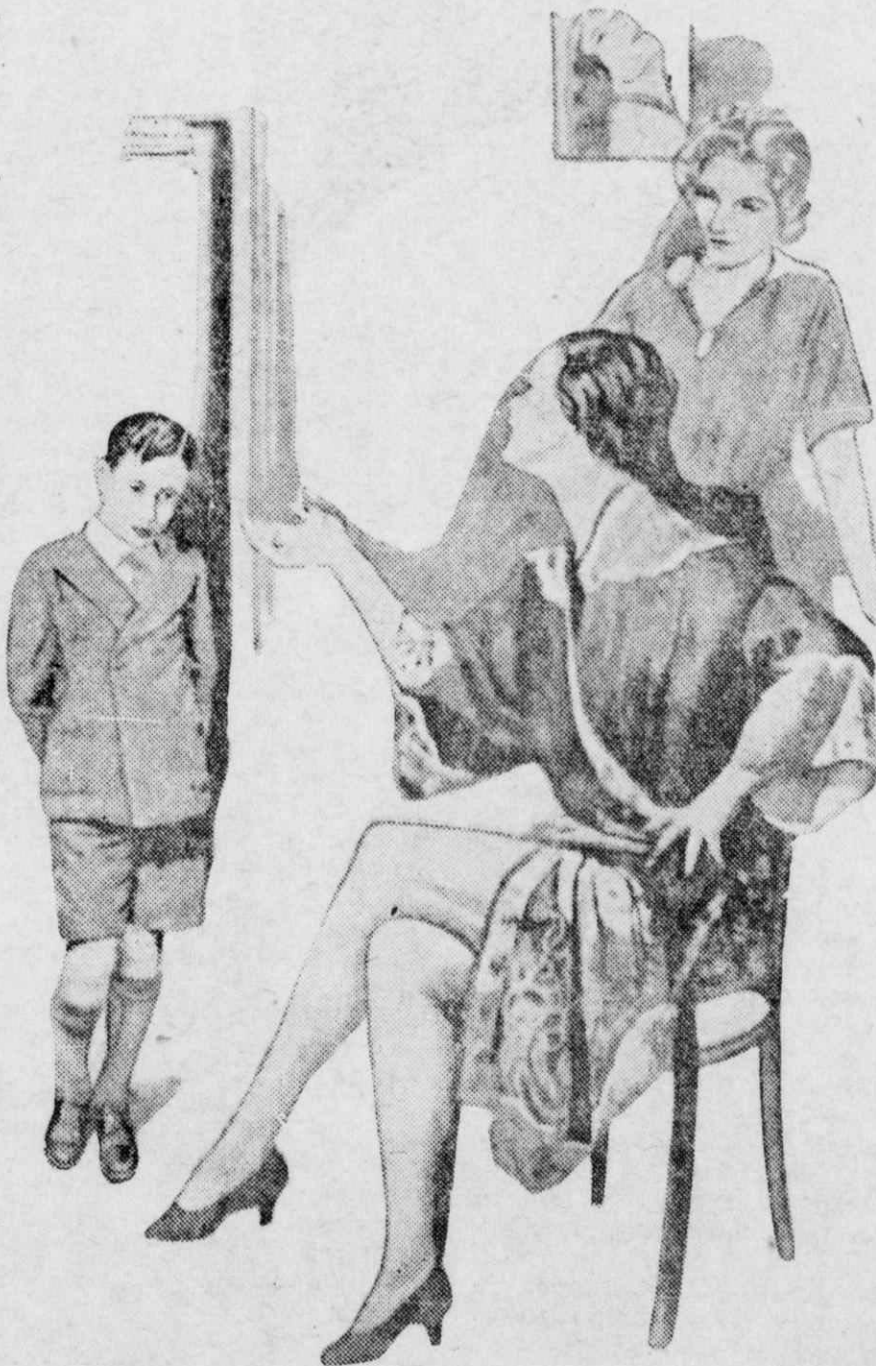
Ἡ λαίδη Ράϋκ γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά της. Αὐτὸ ἔλειψε τώρα νὰ φοβηθῇ ὅτι ἕνα μωρὸ θὰ τῆς χαλοῦσε τὰ σχέδια. Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ στοὺς φίλους της πόσο μεγάλη ἦταν ἡ γοητεία της, τοὺς δήλωσε:

— Θὰ παντρευθῶ τὸν Λούις Γκλίντερ. Εἶνε ὁ ἀνθρωπος πὺ μοῦ χρειάζεται. Καὶ ἄρχισε νὰ πολιορκῇ τὸν Λούις μ' ὅλη τὴν προκλητικὴ τῆς γοητεία. Τὸ παινίδι ἢ μᾶλλον τὸ κυνήγι τοῦ Γκλίντερ, κράτησε σωστοὺς δύο μῆνες. Ὁ Λούις ἀγωνιζόταν νὰ πείσῃ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὸν ἑαυτὸ του ὅτι δὲν θὰ ἦταν σωστὸ νὰ χαρίσῃ στὸν Τόνυ μιὰ δευτέρη μητέρα. Μὰ σιγά-σιγα ὁ ἔρωσ του γιὰ τὴν ὡμορφη λαίδη ἄρχισε νὰ τὸν τυφλώνῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ δικαιολογῇ τὰ πάντα:

— Καὶ γιατί ὄχι, σκεφτόταν, νὰ μὴ παντρευθῶ; Ἐτσι κι' ὁ Τόνυ τώρα πὺ ἔγινε πειὰ μενάλου, θὰ ἔξῃ κάποιον νὰ τὸν προσέξῃ περισσότερο ἀπὸ τὴν γκουβερνάντα του.

Καὶ μιὰ μέρα εἶπε στὸν Τόνυ: — Παιδί μου, εἶσαι μεγάλου πειὰ καὶ μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβῃς. Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ δώσω μιὰ δευτέρη μητέρα, γιατί κι' ἐγὼ ἔχω βαρεθῇ τὴ μοναξιά. Εἶνε πολὺ ὡμορφη καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ σ' ἀγαπάῃ σὰν παιδί της. Εἶνε ἡ λαίδη Ράϋκ πὺ τόσο σ' ἄρεσε νὰ θαυμάξῃς τὸ πορτραῖτο της.

Ὁ Τόνυ ἔμεινε σκεπτικὸς. Ὑστερα, δίχως ν' ἀπαντήσῃ, φίλησε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι τοῦ πατέρα του κι' ἔφυγε γρήγορα ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ἡ εἶσι ὅτι αὐτὴ ἡ πεντάμορφη λαίδη θὰ γίνονταν μητέρα του, τὸν ἔκανε νὰ νοιώθῃ μιὰ παράξενη χαρὰ. Μὰ δὲν εἶπε τίποτε οὔτε καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν Βίλτερ.

— Ἐλα δῶ, Τόνυ; τοῦ εἶπε ἡ λαίδη Ράϋκ.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΤΟΝΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 25)

«Όταν ό Τόνυ συνάντησε για πρώτη φορά τη λαίδη Ράϋκ ή συγκίνησι του έπνιξε τή φωνή. Κοκκίνισε, τὰ έχασε κι' εγινε τόσο δειλός πού κι' αὐτή η λαίδη Ράϋκ παραξενεύθηκε:

—Αὐτό εἶνε τὸ παιδί που έπρεπε νά φοβήθῃ; Τί άστείο!..

Καί για νά τὸ καλοπιάσῃ, τὸ πῆρε κοντά της, τὸ χάιδεψε καί τὸ γέμισε φιλία. Ὁ Τόνυ παραδосως όμως εἶχε άρχισῃ νά χάνῃ πάλι τὴν εὐθυμία του. Καί η κατάσταση του χειροτέρευε, όταν ἡ λαίδη Ράϋκ παντρεύθηκε τὸν Γκλίντερ.

Μετὰ ἀπὸ λίγον καιρὸ εγινε άγνώριστος. «Όταν ἦταν μόνος ἔχυνε δάκρυα πικρά για τὴν έγκατάλειψί του. Καταλάβαινε ὅτι κανεὶς πειά δέν ενδιαφερόταν γι' αὐτόν. Ὁ Βίλτερ εἶχε άγαπήσει τὴν ὡμορφῃ γκουβερνάντα του κι' ὁ πατέρας του τὴ λαίδη Ράϋκ. Κι' αὐτόν τὸν εἶχαν ξεχάσει σάν ἕνα πραγμα άχρηστῷ.

Πρώτη ἡ Μίτου πρόσεξε τὴ στενοχώρια του καί τὸ εἶπε στὴ λαίδη. Κι' ἕνα πρωί, τὴν ὠρα πού ἔκανε τὴν τουαλέττα της, ἡ λαίδη τὸν φώναζε κοντά της.

—Ἐλα δῶ, Τόνυ, τοῦ εἶπε, τί ἔχεις κ' εἶσαι τόσο μελαγχολικός; Μάλλωσες με τοὺς φίλους σου;

Ὁ Τόνυ κούνησε άρνητικά τὸ κεφάλι.

—Μήπως νομίζεις ὅτι σέ παραμελήσαμε;

Καί πάλι ὁ Τόνυ άρνήθηκε με πείσμα.

—Ὁ Τόνυ, εἶπε ἡ Μίτου χαμογελώντας, ἀπὸ μικρὸς εἶνε έρωτευμένος μαζί σας. Κάθε μέρα σταμάταγε σέ μιὰ θιτρίνα καί θαύμαζε τὸ πορτραῖτο πού σὰς ἔχει φτιάξει ὁ μίστερ Βίλτερ...

—Ἀλήθεια, Τόνυ; τὸν ρώτησε ἡ λαίδη μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο στὰ χεῖλη. Κρίμα μόνο πού τὸ μαθαίνω τόσο άργά!... Καί ξέσπασε σ' ἕνα εὐθυμο γέλιο.

Ὁ Τόνυ ἦταν κατάχλωμος. Ἐνοιωθε κάτι νά σπάῃ στὴν καρδιά του. Καί μ' ἕνα άγριο ξεφωνητὸ πόνου ἔφυγε ἔξαλλος ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

—Τὰ σημερινὰ παιδιά, εἶπε ἡ λαίδη Ράϋκ στὴν Μίτου, εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ παράξενα. Φαντάσου αὐτὸ τὸ μικρὸ νά εἶνε έρωτευμένο με τὴν γυναίκα του πατέρα του. Ἄ, θὰ γελάσῃ πολὺ ὁ Γκλίντερ.

Κι' ἀλήθεια ὁ πατέρας τοῦ Τόνυ γέλασε πολὺ μ' αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψι.

—Νά μοῦ φέρῃς αὐτόν, τὸν παράξενο μικρὸ, φώναξε στὴ Μίτου! Θέλω νά ἔξακριβώσω αὐτὲς τίς περιεργες σκέψεις του.

Μὰ ὅσο καί νά ἔψαξαν δέν τὸν βρήκαν πουθενά. Ἄργά τὸ ἀπόγευμα μονάχα ὁ κηπουρὸς τοῦ σπιτιοῦ ἀνεκάλυψε τὸν Τόνυ νά κρέμεται μ' ἕνα σχοινί ἀπὸ τὰ κλαδιά ἑνὸς δέντρου.

Ὁ Τόνυ Γκλίντερ εἶχε αυτοκτονήσει γιατί τὸν εἶχαν τόσο κοροιδεῖσαι καί γιατί δέν ἐπίστευαν ὅτι ἕνας μικρὸς μπορούσε νά ἔχῃ καρδιά καί ν' άγαπήσῃ μ' ἕναν μεγάλο καί ἰδανικό έρωτα.

Κι' αὐτὸ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Τόνυ ἔγινε ἡ άφορμὴ νά ξανάρθῃ ἡ θλίψι στὸ σπίτι τοῦ Γκλίντερ. Χώρισε ὁ πατέρας τοῦ Τόνυ με τὴν λαίδη Ράϋκ, κι' άφωσιώθηκε στὴν άνάμνησι αὐτοῦ τοῦ ἐκπληκτικοῦ παιδιοῦ του πού πέθανε ἀπὸ τὸ λάθος τοῦ δευτέρου γάμου του.

ΤΖΩΡΤΓ ΦΟΛΝΤΙΝΓΚ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ «ΓΟΗΤΕΣ»

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 28)

Ἄν δέν ξέρῃ νά παίξῃ τένις, θὰ μπορῇ νά παίξῃ πιάνο ἢ μπάντζο ἢ σαξόφωνο, ἂν δέν ξέρῃ νά φουσκάωνῃ ἕνα λάστιχο αυτοκινήτου, θὰ μπορῇ νά κολυμπάῃ θαυμάσια ἢ νά παίξῃ μπόξ. Ἐπίσης νά μάθῃ πὼς νά τρώῃ, πὼς νά χαιρετῇ, πὼς νά στέκεται, πὼς νά ντύνεται, πὼς νά συνιστᾷ τὸν ἑαυτόν του καί τοὺς ἄλλους, πού πρέπει νά καπνίζῃ καί πὼς νά ἔκφράζῃ τὴ χαρά του για ἕνα εὐτυχές γεγονός ἢ τὴν συμπάθειά του σέ περιπτώσεις άτυχήματος. Γρόποι, κοινοτοπία, φυσικαί άσκήσεις καί γενικὲς γνώσεις για κάθε πρᾶγμα εἶνε άπαραίτητα σέ κάθε νέο πού θέλει νά ξεχωρίσῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐκτὸς όμως ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶνε καί κάτι ἄλλο, σπουδαῖο κατὰ τὴν ἀντίληψί μου καί τὸ κυριώτερο στοιχείο για τὴν ἐπιτυχία: ἡ τέχνη τῆς συνομιλίας. Μὴ φαντασθῆτε ὅτι πρόκειται για κάτι τὸ ἔξαιρετικό. Ἄπλουστάτα ἡ συνομιλία άρχίζει ὅταν συναντηθοῦν δυὸ ἄνθρωποι. Μὰ δέν εἶνε πάντα εὐκόλῃ. Δυὸ ἔμποροι ἢ δυὸ φίλοι μποροῦν θαυμάσια νά συνομιλήσουν ἀκόμα καί με μισόλογα. Ἄλλὰ ὅταν ἕνας νέος συναντήσῃ ἕνα κορίτσι, ἡ συνομιλία τότε γίνεται ἔξαιρετικά δυσχερῆς. Κι' ἔδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας στὴ ζωῇ καί στὸν έρωτα. Μάθετε λοιπὸν πρῶτα νά μιλάτε με τίς γυναίκες. Μὰ τέτοια συνομιλία δέν διδάσκειται ὅπως ἕνας χορὸς ἢ ἕνα μάθημα χημείας. Θέλει ἔμπνευσι, τᾶκτ, ἐξυπνάδα, ἐπιδειξιότητα. Παρ' ὅλα αὐτὰ, νομίζω πὼς μπορῶ νά σᾶς δώσω μερικὲς χρήσιμες συμβουλές. Κατὰ γενικὸ κανόνα, προσέχετε νά μὴ μένετε ποτέ σιωπηλὸς ὅταν βρίσκεσθε με μιὰ γυναίκα. Ἡ σιωπὴ εἶνε ἔνδειξις δειλίας ἢ κουταμάρας. Γιατί ὅταν βρίσκειται κανεὶς μ' ἕνα ὡμορφο κορίτσι καί δέν λέει τίποτε, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ εἶνε δειλὸς ἢ εἶνε θλάκας. Καί στίς δυὸ περιπτώσεις λοιπὸν δέν ἔχει καμμιά ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Προσπαθεῖτε νά μιλάτε. Μὰ πὼς; Αὐτὸ εἶνε ζήτημα ἔμπνευσεως τῆς

ΝΕΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΧΤΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 21)

σαν ἀπὸ γυναίκες έρωτευμένες παράφορα μαζί του. Τ' ἄλλα, ἦσαν γράμματα ἀπὸ γυναίκες πάλι πού τοῦ ἐξέφραζαν τὸν θαυμασμό τους καί τὴν τρυφερὴ τους συμπάθεια. Δώδεκα κορίτσια ἑνὸς άριστοκρατικοῦ παρβεναγωγείου τοῦ εἶχαν γράψῃ ἕνα φλογερὸ έρωτικὸ γράμμα, στὸ ὁποῖο τὸν ἀποκαλοῦσαν «Ἰ δ α ν ι κ ὸ ἦ ρ ω α» καί «Ὑ π έ ρ ο χ ο ἄ ν δ ρ α»!

—Σὰς παρακαλῶ, νά τὰ κάψετε... Μοῦ εἶπε ὁ Καλλεμέν μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

»Ἐπειτα ζήτησε ἕνα ποτήρι νερὸ καί τὸ ἤπιε σιγά-σιγά, θυθισμένος στίς σκέψεις του. Τέλος, με σταθερὸ ὄμμα, θγήκε ἀπὸ τὸ κελλί του.

»Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, μέσα στὴ νεκρικὴ σιωπὴ τοῦ διαδρόμου ἀκούστηκε μιὰ καθαρὴ φωνὴ πού ἔλεγε:

«Χαῖρε, ὦ τελευταῖο μου πρωί!»

»Ἦταν ὁ Μοννιέ, ὁ συνένοχος τοῦ Καλλεμέν, πού τραγουδοῦσε τὸ τελευταῖο ξύπνημά του.

»Ὁ Καλλεμέν προχώρησε στὸ διάδρομο καί μόλις ἀντίκρουσε τὸν ἀνακριτὴ Ζιλμπέρ, τοῦ φώναξε θυμωμένα:

—Δέν εἶνε στιγμὴ τώρα νά μάς δείχνῃς τὸ παληόμουτρό σου!...

»Ἐπειτα ὅμως συνῆλθε καί τοῦ εἶπε μ' εὐγένεια:

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην. Εἶμαι λιγάκι νευρικός, σήμερα τὸ πρωί...

»Ὁ δήμιος Ντεμπλέρ καί οἱ βοηθοὶ του τὸν προσέλαξαν κατόπιν για τὴν «τουαλέττα» τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ Καλλεμέν, ὁ Σουντὺ κι' ὁ Μοννιέ δέθηκαν σέ τρεῖς καρέκλες...

»Μετὰ τὴν «τουαλέττα» τους, δεμένοι πισθάγκωνα, ὠδηγήθηκαν στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς, κι' ἐμπῆκαν στὸ ἀπαίσιο κάρρο τῆς λαιμητόμου. Ἐτσι ἔπέρασαν τὰ τριακόσια μέτρα πού τοὺς χώριζαν ἀπὸ τὴν καρμανιόλα.

»Στίς 4 καί 35', ὁ δήμιος Ντεμπλέρ ἐπλησίασε τὸ κάρρο καί κατέβασε πρῶτα τὸν Σουντὺ. Ἦταν πελιδόνος. Ἐτρεμε σύγκορμος καί δέν μπορούσε νά περπατήσῃ. Ἀποχαιρέτησε τοὺς συντρόφους του με μιὰ κλαψιάρικη φωνὴ κ' ὕστερα ψέλλισε:

—Μὰ... κάνει... κρῦο... σήμερα!

»Οἱ βοηθοὶ τοῦ δημίου τὸν ἔσπρωξαν στὴ λαιμητόμο. Ἰὸ μαχαίρι τῆς ἄστραψε μιὰ στιγμὴ καί τὸ κεφάλι τοῦ Σουντὺ κυλίσθηκε μέσα στὸ κοφίνι.

—Ὁ ἄλλος τώρα... ἔκανε ὁ δήμιος.

»Ἦταν ἡ σειρά τοῦ Καλλεμέν. Ὁ άρχηγὸς τῆς συμμορίας με τὸ «σταχτι αυτοκίνητο» παρουσιάσθηκε ψυχραίμος καί μ' ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Μπροστὰ στὴ λαιμητόμο κύτταξε ἐκείνους πού γούρλωναν τὰ μάτια τους για νά ἰδοῦν καλύτερα καί τὸὺς εἶπε:

—Εἶνε ὡμορφο θέαμα ὁ θάνατος ἑνὸς ἀνθρώπου, ἔ;

»Κι' ἔφτυσε πρὸς τὸ μέρος τους.

»Ἐπειτα φώναξε στὸ δήμιο:

—Ἐμπρός! Μὴν άργῆς! Ἄς τελειώσῃ αὐτὴ ἡ κωμωδία!...

»Με τὸ ἴδιο θάρρος ἀντίκρουσε τὴ λαιμητόμο κι' ὁ Μοννιέ. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ τέλος εἶχαν οἱ τρεῖς θρυλικὸι ἐγκληματῆαι τῆς συμμορίας με τὸ «σταχτι αυτοκίνητο».

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΧΙΛ'ΙΝΕ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 43)

εἶχε ἔγκαταλείψει. Λένε μάλιστα ὅτι τὴν εἶδαν νά φεύγῃ με κάποιον φίλο της, με τὸν ὁποῖο ἀπατοῦσε τὸν ποιητῆ...

Μεταξὺ αὐτῶν πού παρακολούθησαν τὴν κηδεῖα ἦσαν ὁ Θεόφιλος Γκωτιέ κι' ὁ Ἄλέξανδρος Δουμάς.

Μέσ' στὸ ἔρημο κοιμητήριο, τοποθέτησαν τὸ φέρετρο γρήγορα καί χωρίς καμμιά ἐπισημότητα σ' ἕνα προσωρινὸ τάφο. Οὔτε ἕνα τραγοῦδι, οὔτε ἕνας ψαλμὸς δέν συνώδευσε τὴ δουλειά τῶν νεκροβαπτῶν. Στὰ μεγάλα μάγουλα τοῦ Δουμά κυλοῦσαν ἄφθονα δάκρυα καί τὸ παχὺ στόμα του συνεστέλλετο ἀπὸ σπασμούς...

Ὁ μεγαλύτερος λυρικός ποιητῆς τῆς Γερμανίας, εἶχε κηδευθῆ σάν τὸν πιὸ ἀσήμαντο ἀστό...

στιγμῆς. Σέ κάθε γυναίκα φαίνεται κανεὶς εὐχάριστος με διάφορο τρόπο. Εἶνε ζήτημα «διαγνώσεως», ἐκτιμήσεως τοῦ... ἀντιπάλου! «Όταν συνομιλήτε μ' ἕνα εὐθυμο καί γελαστὸ κορίτσι, ἀφήστε κατὰ μέρος τὴ σοβαρότητα. Καθὼς βλέπετε λοιπὸν, ἡ συνομιλία με ἕνα κορίτσι εἶνε ὑπόθεσις συντονισμοῦ. Πρέπει νά παίρνετε πάντα τὸν τόνο της. Ὁταν δέ βρίσκεσθε στὸ ἴδιο ἐπίπεδο, βλέπετε τότε ὅτι ἡ συνομιλία γίνεται εὐκόλῃ καί εὐχάριστη καί για τοὺς δυὸ. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας στίς γυναίκες καί σ' αὐτὸ ἀκριβῶς στήριξα τὴν ἐπιτυχία τοῦ τύπου μου.

ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ